

Arrest

nr. 282 247 van 21 december 2022
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. HASOYAN
Luikersteenweg 289, gelijkvloers
3500 HASSELT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 16 augustus 2022 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 6 juli 2022 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 oktober 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 november 2022.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat F. HASOYAN verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché F. VAN DIJCK, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. In de nota worden de feiten die de bestreden beslissing voorafgaan opgelijst als volgt:

“Verzoekster is op 5 april 2014 te Mortsels gehuwd met de heer P.G., van Belgische nationaliteit. Op 30 juli 2020 diende verzoekster een eerste aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van haar Belgische echtgenoot, de heer P.G. Op 28 januari 2021 werd deze aanvraag geweigerd door middel van een bijlage 20 zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Bij arrest nummer 258.124 van 13 juli 2021 heeft de Raad het beroep tot nietigverklaring van de beslissing van 28 januari 2021 verworpen. Op 18 oktober 2021 diende verzoekster een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in. Deze procedure is thans hangende. Op 25 januari 2022 diende verzoekster een tweede aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, ditmaal in functie van haar Belgisch minderjarig kind, P.M.”.

1.2. Op 6 juli 2022 treft verweerder een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20). Dit is de thans bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 25.01.2022 werd ingediend door:

*Naam: [P.] Voorna(a)m(en): [A.] Nationaliteit: Azerbeidzjan
Geboortedatum: [...]1978 Geboorteplaats: Krasnodar
[...]*

om de volgende reden geweigerd:

° De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan met haar minderjarige Belgische zoon, de genaamde P.M. (....) in toepassing van artikel 40 ter van de wet van 15.12.1980.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 bepaalt het volgende: ‘De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft de familieleden vermeld in artikel 40bis §2, eerste lid, 4° mits het de vader en moeder van een minderjarige Belg betreft die hun identiteit bewijzen door middel van een geldig identiteitsdocument.’

Overwegende dat artikel 52, §2 van het KB van 08.10.1981 stelt dat ‘bij de aanvraag of minstens binnen de drie maanden na de aanvraag dient het familielid bovendien de volgende documenten over te maken: 1° het bewijs van zijn identiteit overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet; (...).’

Overwegende dat artikel 41, §2 stelt dat ‘de familieleden van de burger van de Unie bedoeld in artikel 40bis, §2, die geen burger van de Unie zijn, op voorlegging van een geldig paspoort dat, in voorkomend geval, voorzien is van een geldig inreisvisum.

Als bewijs van haar identiteit legt betrokkene bij haar aanvraag een vervallen paspoort 7799178 van Unie van Socialistische Sovjetrepublieken voor, geldig van 05.07.1994 tot 05.07.1998. Naar aanleiding van de aanvraag gezinshereniging op 30.07.2020 en 25.01.2022 werd betrokkene gevraagd een geldig paspoort voor te leggen (zie vermelding op de bijlage 19ter). Zij diende binnen de 3 maanden (ten laatste op 29.10.2020 en 24.04.2022) dit paspoort voor te leggen. Het is niet de eerste keer dat werd opgemerkt dat betrokkene niet kan geïdentificeerd worden aan de hand van dit oude nationale document. In die zin acht de Dienst Vreemdelingenzaken dat betrokkene een redelijke termijn heeft gehad om een geldig document te bekomen. Aan de hand van het oude nationale identiteitsdocument kan betrokkene immers niet meer worden geïdentificeerd. Het gaat te ver in de tijd terug om de identiteit en/of nationaliteit van betrokkene met zekerheid te kunnen vaststellen.

Gezien betrokkene niet in het bezit is van een geldig identiteitsbewijs op het moment van de aanvraag, voldoet zij niet aan de voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980. Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In wat kan worden beschouwd als een enig middel, werpt verzoekster op:

“I. Schending van de materiële motiveringsplicht juncto art. 40ter, § 2, eerste lid, 2° Vw

II. Schending van art. 62 van de Vreemdelingenwet en artt. 2 en 3 de Wet de Wet van wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (Wet 29 juli 1991)

III. Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur: Zorgvuldigheidsplicht”.

Zij betoogt als volgt:

“2.1.1. Algemene regels

Art. 40ter § 1. De familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, van een Belg die zijn recht op vrij verkeer heeft uitgeoefend overeenkomstig het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, zijn onderworpen aan dezelfde bepalingen als de familieleden van een burger van de Unie.

§ 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

2° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, mits het de vader en moeder van een minderjarige Belg betreft die hun identiteit bewijzen door middel van een geldig identiteitsdocument en zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen....”

Art. 52.<KB 2008-05-07/33, art. 6, 033; Inwerkingtreding : 01-06-2008> § 1. Het familielid dat zelf geen burger van de Unie is en zijn familieband overeenkomstig artikel 44 bewijst, dient een aanvraag in voor een verblijf kaart van familielid van een burger van de Unie bij het gemeentebestuur van de plaats waar hij verblijft door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 19ter...

Indien de vreemdeling het bewijs van zijn familieband daarentegen niet overlegt, overeenkomstig artikel 44, om zijn aanvraag te staven, neemt de burgemeester of zijn gemachtigde de aanvraag niet in overweging, door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 19quinquies. Hij overhandigt geen bijlage 19ter.

De woorden “van het Ministerie van Tewerkstelling en Arbeid of”, die voorkomen in het tweede lid van de tekst op zijde 1 van dit document, worden geschrapt.

§ 2. Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient het familielid bovendien de volgende documenten over te maken :

1° het bewijs van zijn identiteit overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet;..”

Art. 41. § 1. Het recht op binnenkomst wordt erkend aan de burger van de Unie op voorlegging van een geldige identiteitskaart of een geldig paspoort, of indien hij op een andere wijze kan laten vaststellen of bewijzen dat hij het recht van vrij verkeer en verblijf geniet.

Als de burger van de Unie niet over de vereiste documenten beschikt, stelt de minister of zijn gemachtigde hem alvorens tot zijn teruggrijping over te gaan in de gelegenheid om binnen redelijke grenzen de vereiste documenten te verkrijgen dan wel zich deze binnen een redelijke termijn te laten bezorgen, dan wel op een andere wijze te laten vaststellen dat hij het recht van vrij verkeer en verblijf geniet.

§ 2. Het recht op binnenkomst wordt erkend aan de familieleden van een burgers van de Unie bedoeld in artikel 40bis, § 2, die geen burger van de Unie zijn, op voorlegging van een geldig paspoort dat, in voorkomend geval, voorzien is van een geldig inreisvisum overeenkomstig de Verordening (EU) 2018/1806 van het Europees Parlement en de Raad van 14 november 2018 tot vaststelling van de lijst van derde landen waarvan de onderdanen bij overschrijding van de buitengrenzen in het bezit moeten zijn van een visum en de lijst van derde landen waarvan de onderdanen van die plicht zijn vrijgesteld.

Art. 47. <KB 2008-05-07/33, art. 6, 033; Inwerkingtreding : 01-06-2008> § 1. De met grenscontrole belaste overheden verlenen overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet, toegang tot het grondgebied aan het familielid van een burger van de Unie dat geen burger van de Unie is, en dat geen houder is van de documenten die krachtens artikel 2 van de wet vereist zijn, op overmaking van een van de volgende documenten :

1° een, al dan niet geldig, nationaal paspoort of identiteitskaart, of

2° een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, verstrekt op basis van artikel 10 van de richtlijn 2004/38/EG van 29 april 2004, of

3° een duurzame verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie verstrekt op basis van artikel 20 van de richtlijn 2004/38/EG van 29 april 2004, of

4° enig ander bewijs van de identiteit en nationaliteit van de betrokkene.

Indien het familielid is vrijgesteld van de visumplicht, wordt hem een bijzonder doorlaatbewijs afgegeven, overeenkomstig het model van bijlage 10quater.

Indien het familielid onderworpen is aan de visumplicht, ontvangt hij een visum, of, indien de betrokkene geen geldig paspoort heeft, een visumverklaring met een geldigheidsduur van 3 maanden...”

“Art. 62 § 1. Wanneer er wordt overwogen om het verblijf van een vreemdeling die gemachtigd of toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden op het grondgebied van het Rijk of die het recht

heeft om er meer dan drie maanden te verblijven, te beëindigen of in te trekken wordt de betrokkene hiervan schriftelijk op de hoogte gebracht en wordt hem de mogelijkheid geboden om de relevante elementen aan te voeren die het nemen van een beslissing kunnen verhinderen of beïnvloeden...

§ 2. De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. De feiten die deze beslissingen rechtvaardigen worden vermeld, behalve indien redenen van Staatsveiligheid zich daartegen verzetten. Wanneer de in artikel 39/79, § 1, tweede lid, bedoelde beslissingen gebaseerd zijn op feiten die beschouwd worden als dwingende redenen van nationale veiligheid wordt in deze beslissingen vermeld dat ze gebaseerd zijn op dwingende redenen van nationale veiligheid in de zin van artikel 39/79, § 3."

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van de die van de administratieve overheid.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijke toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 29 oktober 2002, nr. 111.954).

De uitdrukkelijke motiveringsverplichting zoals bepaald in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Voorname artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genome beslissing. Hetzelfde geldt ten aanzien van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

Het zorgvuldigheidsplicht daarentegen houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit betekent dat de beslissing dient te steunen op werkelijke bestaande en correcte feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid ondermeer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Bij de beoordeling van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. De Raad onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegeven voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. De Raad toetst voorts in het kader van zijn wettigheidscontrole of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.1.2. Geen geldig paspoort - toepassing op de feitsituatie in casu

Middels arrest nr. 256.807 van 18 juni 2021 bevestigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) zijn eerdere rechtspraak uit arrest nr. 208.378 van 29 augustus 2018. De DVZ mag voor de gezinshereniging van een derdelands ouder met een Belgisch minderjarig kind geen strengere voorwaarden stellen aan de voorwaarde van gezinsleven dan dat het beschermenswaardig is onder artikel 8 EVRM. Er moet een minimum aan relatie met affectieve of financiële banden zijn tussen beiden. Samenwonen of zeer actieve betrokkenheid is daarvoor niet vereist. De RvV stelt dat dit gezinsleven wordt verondersteld en slechts in zeer uitzonderlijke gevallen als verbroken kan worden beschouwd (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen - 256.807 -18-06-2021).

Verwerende partij stelt in de bestreden beslissing dat verzoeker geen geldig paspoort heeft neergelegd overeenkomstig artikel 52, § 2 van het Vreemdelingenbesluit.

Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt immers dat verzoekende partij de navolgende documenten in het kader van zijn aanvraag ab initio naar voren heeft gebracht:

- Vervallen identiteitsbewijs Sovjet Passpoort geldig tot 05/07/1998. Dit document bevat, naast een foto, onder meer de volgende gegevens: de naam, voornaam, geboortedatum en -plaats. Verder bevat dit

document het kaartnummer, de datum en plaats van afgifte en de naam van overheidsdienst die de kaart heeft afgeleverd.

Er wordt expliciet naar dit document verwezen in de bestreden beslissing.

Verwerende partij betwist de authenticiteit van dit Sovjet Passpoort niet, doch stelt louter dat aan de hand van dit oud nationaal identiteitsdocument verzoekster onmogelijk geïdentificeerd kan worden, niettegenstaande dat dit Sovjet Passpoort overduidelijk alle elementen bevat aangaande de identiteit van verzoekster met een niet betwiste foto van verzoekster zelve.

- Uittreksel uit het huwelijksakte Mortsel 2014, alwaar identiek dezelfde identiteit gegevens zoals vermeld in het Sovjet Passpoort op vermeld staan. Er weze opgemerkt dat verzoekster besloten heeft om naam van haar echtgenoot te dragen zijnde [P.].

- Geboorteakte van verzoekster, alwaar identiek dezelfde identiteit gegevens zoals vermeld in het Sovjet Passpoort en de huwelijksakte op vermeld staan. De authenticiteit van dit document wordt tevens niet betwist door verwerende partij en werd al reeds aanvaard door de ABS te Mortsel ten einde het huwelijk van verzoekster te voltrekken;

Conclusie: de identiteitsgegevens zoals deze worden vermeld op deze Sovjet Passpoort stemmen volledig overeen met de gegevens zoals deze worden vermeld op de geboorteakte van verzoekster, haar huwelijksakte en de geboorteakte van haar kinderen.

De identiteitsgegevens zoals deze worden vermeld op deze passpoort stemmen volledig overeen met de gegevens zoals deze worden vermeld op de andere objectieve stukken zoals afgeleverd door de Belgische overheid zoals o.a. huwelijksakte en zijn aldus een betrouwbaar document met foto dat de identiteit van verzoekster en kan volkomen als bewijs van identiteit dienen voor verzoekster.

Om haar standpunt verder te schragen verwijst verzoekster naar het Unierecht (zie HvJ 25 juli 2002, Brax, C-459/99). Het is moeilijk in te zien waarom dezelfde bewijsregels niet van toepassing zouden zijn op het verblijfsrecht van ouders van een minderjarig Belgisch kind. Ook dat verblijfsrecht vloeit immers voort uit het Unierecht (zie HvJ 8 maart 2011, Zambrano, C-34/09).

Verwerende partij duidt in de bestreden beslissing niet specifiek waarom het voorgelegde documenten , die melding maakt van alle vereiste identiteitsgegevens, niet kan worden beschouwd als een "geldig identiteitsdocument" in de zin van artikel 40ter, § 2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, temeer daar enerzijds deze volkomen overeenstemmen met alle andere objectieve stukken in het dossier.

Deze laatste bepaling waarvan supra sprake vereist enkel een geldig identiteitsdocument, begrip dat ruimer is dan een paspoort, terwijl de voormelde determinerende interpretatie van de verwerende partij erop neerkomt dat steeds een geldig paspoort zou dienen voor te liggen.

Verwerende partij stelt expliciet dat het "wel degelijk om een geldig internationaal passpoort te gaan".

Deze stelling is manifest incorrect.

Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt immers dat verzoekster sedert haar eerste aanvraag zich gevestigd heeft in België met haar Belgische echtgenote en gemeenschappelijke kinderen en aldus niet meer terug is gekeerd naar het land van herkomst of afkomst.

Verzoekster wenst op te merken dat deze verstrenging via een koninklijk besluit afbreuk doet aan de duidelijke bepalingen van artikel 40ter, § 2, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet.

De stelling van verwerende partij dat verzoekster haar identiteit niet heeft getoond met een geldig passpoort van zijn land van origine raakt kant noch wal. Verwerende partij voegt door deze vereiste een voorwaarde aan artikel 40ter, § 2, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet.

Artikel 22bis, vierde lid van de Grondwet bepaalt dat het belang van het kind de eerste overweging is bij elke beslissing die het kind aangaat. Het zou onrechtvaardig zijn dat de kinderen van haar moeder zouden worden gescheiden en de nadelige consequenties hiervan zouden dragen.

“Elk kind heeft recht op eerbiediging van zijn morele, lichamelijke, geestelijke en seksuele integriteit. Elk kind heeft het recht zijn mening te uiten in alle aangelegenheden die het aangaan; met die mening wordt rekening gehouden in overeenstemming met zijn leeftijd en zijn onderscheidingsvermogen. Elk kind heeft recht op maatregelen en diensten die zijn ontwikkeling bevorderen. Het belang van het kind is de eerste overweging bij elke beslissing die het kind aangaat. De wet, het decreet of de in artikel 134 bedoelde regel waarborgen deze rechten van het kind.”

Concluderende kan er worden aangenomen dat nergens in de bestreden beslissing wordt duidelijk wordt gemaakt waarom de stukken niet toelaten de identiteit van de verzoekende partij vast te stellen of te bewijzen of niet aanvaardbaar zijn als identiteitsbewijs- of document.

Verzoekster heeft immers recht heeft op gezinshereniging met haar Belgische minderjarige kinderen.

Aangezien de motivering derhalve niet als afdoende dient te worden beschouwd en derhalve de motiveringsplicht schendt om reden dat dit motief niet op een redelijke manier getoetst is, gelet op de aard en de hechtheid van de familiale banden van verzoekster met haar minderjarig kinderen en partner en heeft verwerende partij zich gestoeld op onjuiste feitenvinding en hypothesen.

*Het zorgvuldigheidsbeginsel (sensu lato) tenslotte omvat het beginsel van de evenwichtigheid: dit beginsel doelt op de evenwichtige beoordeling van alle bij de beslissing betrokken belangen, (zie W. VAN GERVEN, *Beginselen van behoorlijk handelen*, R.W. 1982 - 1983, 963.).*

Dat de middelen bijgevolg ernstig en gegrond zijn;”

2.2. Voor wat betreft de draagwijdte van de formele motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) alsook de draagwijdte van de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht, kan de Raad zich aansluiten bij wat verzoekster daarover uiteenzet in haar verzoekschrift.

2.3. Gezien verzoekster kritiek uit op de motieven van de bestreden beslissing, bekijkt de Raad het middel vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

2.4. Verzoekster heeft een aanvraag tot afgifte van een verblijfskaart in functie van haar Belgische minderjarige zoon ingediend. Het blijkt niet en verzoekster geeft ook niet aan dat deze gebruik heeft gemaakt van zijn recht op vrij verkeer. Derhalve is artikel 40ter, § 2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet van toepassing. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

“[...] De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° [...];

2° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, mits het de vader en moeder van een minderjarige Belg betreft die hun identiteit bewijzen door middel van een geldig identiteitsdocument en zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen.”

2.5. Voormelde bepaling, ingevoerd bij de wet van 25 april 2007, werd vervangen bij de wet van 4 mei 2016 houdende diverse bepalingen inzake asiel en migratie en tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen (BS 27 juni 2016, artikel 18). Voorheen (sinds de inwerkingtreding van wet van 8 juli 2011) bepaalde artikel 40ter van de Vreemdelingenwet omtrent de ouders van minderjarige Belgen: *“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft: – (...) – de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° die de ouders zijn van een minderjarige Belg, die hun identiteit aantonen met een identiteitsdocument en die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen.”* Er moet dan ook worden vastgesteld dat de wetgever met de voormelde wet van 4 mei 2016 de documentaire voorwaarde voor de aanvraag van een ouder van een Belgisch minderjarig kind heeft aangescherpt. Sinds de inwerkingtreding van deze wet is het immers vereist dat de vader of moeder van een minderjarige Belg zijn of haar identiteit bewijst door middel van

“een geldig identiteitsdocument”, terwijl het voorheen volstond om *“een identiteitsdocument”* over te leggen. Uit de betrokken wetsbepaling blijkt duidelijk dat het niet volstaat om zich te voegen bij minderjarige Belgische kinderen om een recht op gezinshereniging erkend te zien.

2.6. In casu heeft verzoekster ter ondersteuning van haar aanvraag *“een vervallen paspoort 7799178 van Unie van Socialistische Sovjetrepublieken voor, geldig van 05.07.1994 tot 05.07.1998”* voorgelegd.

2.7. Het betreft dus een paspoort dat op het ogenblik van het treffen van de bestreden beslissing afgerond zo'n 24 jaar verstreken is. Dit is duidelijk geen geldig identiteitsdocument, zoals verweerder verzoekster al eerder heeft duidelijk gemaakt in zijn vorige beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden van 28 januari 2021. Door dit vast te stellen voegt verweerder geen voorwaarde toe aan artikel 40 ter, §2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, maar past hij deze bepaling gewoon toe.

2.8. Zoals gezegd verlangt de wetgever de afgifte van een *“geldig identiteitsdocument”*. Dit kan een geldig paspoort zijn maar het begrip ‘identiteitsdocument’ is ruimer dan het begrip ‘paspoort’. Verzoekster kan in alle ernst echter niet worden gevolgd in haar betoog dat verweerder ter zake steeds een geldig paspoort zou vereisen. Vooreerst kan nergens in de bestreden beslissing worden gelezen dat het *“wel degelijk om een geldig internationaal passpoort [dient] te gaan”*. Als verzoekster voorts zelf ter ondersteuning van haar verblijfaanvraag enkel een vervallen paspoort overmaakt, zoals bij een eerder ingediende verblijfsaanvraag, is het niet kennelijk onredelijk, onzorgvuldig of strijdig met artikel 40 ter, §2, 2° van de Vreemdelingenwet dat verweerder in de bestreden beslissing stelt, *“Naar aanleiding van de aanvraag gezinshereniging op 30.07.2020 en 25.01.2022 werd betrokkene gevraagd een geldig paspoort voor te leggen (zie vermelding op de bijlage 19ter). Zij diende binnen de 3 maanden (ten laatste op 29.10.2020 en 24.04.2022) dit paspoort voor te leggen. Het is niet de eerste keer dat werd opgemerkt dat betrokkene niet kan geïdentificeerd worden aan de hand van dit oude nationale document.”*

2.9. Verzoekster is ervan overtuigd dat haar vervallen Sovjetpaspoort wel volstaat omdat de authenticiteit ervan niet in vraag wordt gesteld door verweerder, dit paspoort haar identiteitsgegevens bevat, en bovendien het uittreksel uit haar huwelijksakte alsook haar geboorteakte en de geboorteakten van haar kinderen dezelfde identiteitsgegevens bevatten van verzoekster zoals vermeld op haar Sovjetpaspoort. Deze overtuiging en de andere documenten waarnaar verzoekster verwijst kunnen geen afbreuk doen aan de bestreden beslissing die steunt op een duidelijke wettelijke bepaling die de afgifte vereist van een geldig identiteitsdocument, wat een vervallen paspoort nu eenmaal niet is. Het volstond dan ook dat verweerder vaststelt dat verzoekster geen geldig identiteitsdocument heeft neergelegd. Hij diende dus geen rekening te houden met en evenmin te motiveren aangaande de andere documenten die verzoekster heeft neergelegd en die volgens haar oordeel identiteitsgegevens bevatten. Verzoekster dwaalt immers: huwelijksakten en geboorteakten zijn geen identiteitsdocumenten. Verzoekster brengt overigens niets concreets in tegen de vaststelling in de bestreden beslissing: *“Aan de hand van het oude nationale identiteitsdocument kan betrokkene immers niet meer worden geïdentificeerd. Het gaat te ver in de tijd terug om de identiteit en/of nationaliteit van betrokkene met zekerheid te kunnen vaststellen.”*

2.10. Verzoekster kan als ouder van een statisch Belgisch minderjarig kind niet dienstig verwijzen naar *“het Unierecht”* en meer bepaald naar het Brax-arrest van het Hof van Justitie van 25 juli 2002 waarin, zoals verweerder het stelt in zijn nota, kan worden gelezen dat *“[...] de gemeenschapsregeling betreffende het vrij verkeer van werknemers, het vrij verrichten van diensten en de vrijheid van vestiging niet van toepassing is op situaties die geen enkele aanknopingspunt hebben met die welke door het gemeenschapsrecht worden bedoeld”*. Dit werd trouwens nog eens herhaald in het door verzoekster ook aangehaalde arrest van 5 mei 2011 in de zaak McCarthy. In dit arrest heeft het Hof van Justitie voorts duidelijk gemaakt dat de eerdere Zambrano-uitspraak van 8 maart 2011 een uitzonderlijke situatie betrof van twee niet-EU-ouders met minderjarige kinderen die de Belgische nationaliteit hebben omdat ze in België zijn geboren. Indien één van de ouders de Belgische nationaliteit heeft, quod in casu, resulteert het vertrek van de niet-Belgische ouder niet in de verplichting voor het betrokken kind om België te verlaten, wat haaks staat op artikel 20 VWEU en wat centraal stond in het Zambrano-arrest. Evenmin kan verzoekster dienstig verwijzen naar een arrest van de Raad van 18 juni 2021. Los van het gegeven dat het Belgisch recht geen precedentenwerking kent, heeft dit arrest geen betrekking op situatie waarin een geldig identiteitsdocument ontbreekt. Het heeft wel betrekking op de grondvoorwaarden die kunnen worden gesteld voor gezinshereniging met een Belgisch minderjarig kind, eenmaal een geldig identiteitsdocument werd neergelegd. De Raad stelde met name dat verweerder *“ook al voorziet artikel 40ter, §2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet niet in vaste criteria met betrekking tot de voorwaarde van het “vergezellen [van de minderjarige Belg] of zich bij hem voegen” en ook al beschikt hij ter zake dus over een zekere appreciatiemarge, geen strengere voorwaarden [mag] stellen dan dat het gezinsleven tussen de ouder-*

derdelander en diens minderjarig Belgisch kind daadwerkelijk valt onder de door artikel 8 van het EVRM geboden bescherming van het gezinsleven tussen ouders en hun minderjarige kinderen”.

2.11. Verzoekster kan evenmin afbreuk doen aan een duidelijke wettelijke bepaling die een geldig identiteitsdocument vereist, door te verwijzen naar het feit dat ze zich sedert haar eerste aanvraag in België heeft gevestigd met haar echtgenoot en haar gemeenschappelijke kinderen en sedertdien niet meer is teruggekeerd naar *“het land van herkomst of afkomst”*. Het staat verzoekster vrij om in België bij de bevoegde diplomatieke post van het voor haar bevoegde land dat uit de Sovjet-Unie is ontstaan, een aanvraag in te dienen tot afgifte van een nationaal paspoort. Het is niet aan verweerder om bij gebrek aan initiatief van verzoekster, genoeg te nemen met een paspoort dat 24 jaar is verstreken en dit tegen een duidelijke wettelijke bepaling in. Evenmin vermag hij zulks te doen aan de hand van het algemene concept van het belang van het kind, zoals dit is neergelegd in artikel 22 bis van de Grondwet.

2.12. Verzoeksters opmerking ten slotte dat *“deze verstrenging via een koninklijk besluit afbreuk doet aan de duidelijke bepalingen van artikel 40ter, § 2, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet”*, kan niet worden gevolgd. Verweerder past duidelijk artikel 40 ter, §2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet toe, dat duidelijk de vereiste bevat van het overleggen van een geldig identiteitsdocument. De verwijzing naar artikel 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen kan dan ook worden beschouwd als overtoollig zodat kritiek hierop geen aanleiding kan geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Het enig middel is bijgevolg ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig december tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA